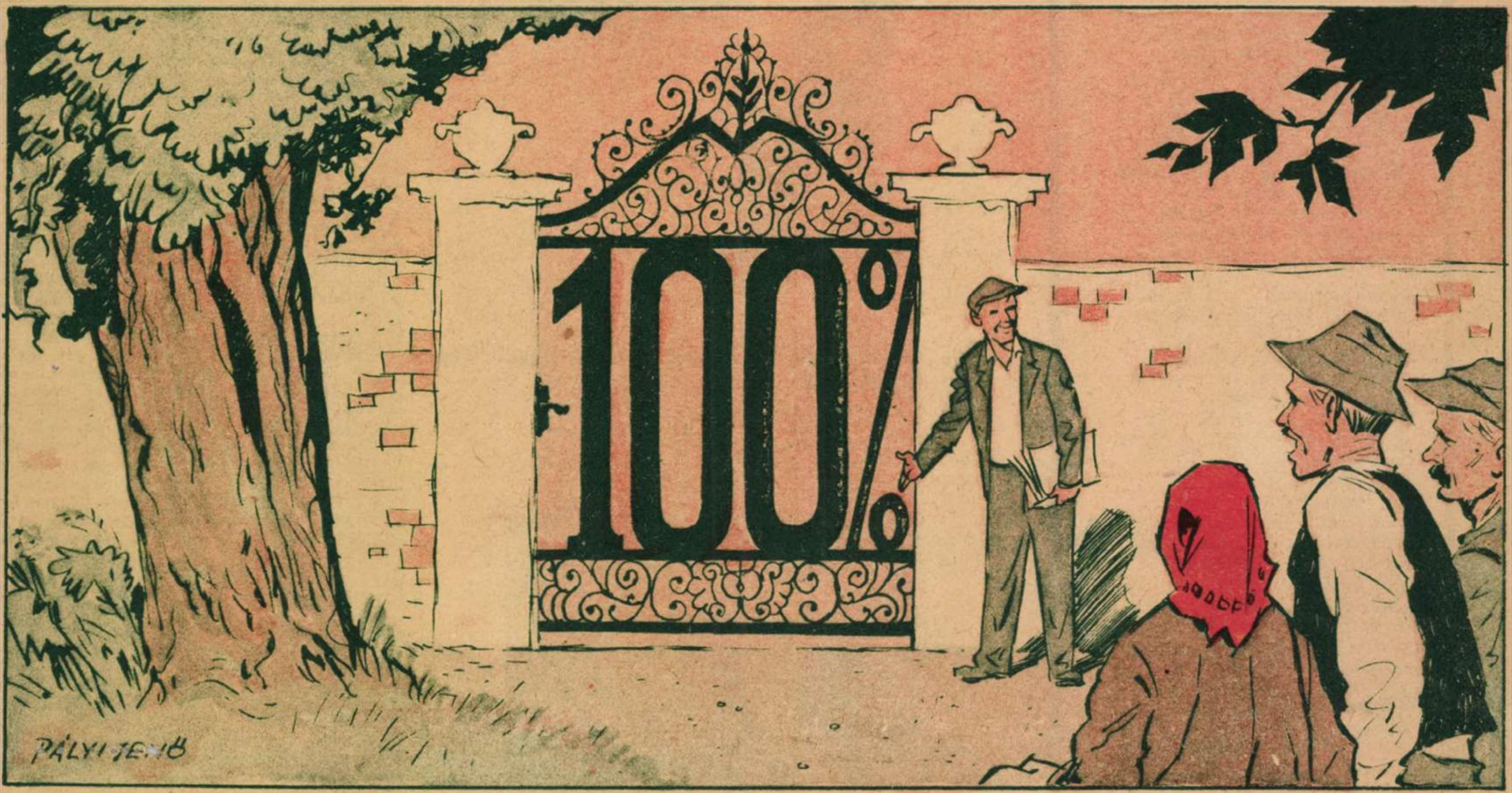
VIII. évfolyam, 35. szám

1952. augusztus 2

Ludas Matyi

A LEGSZEBB KAPU

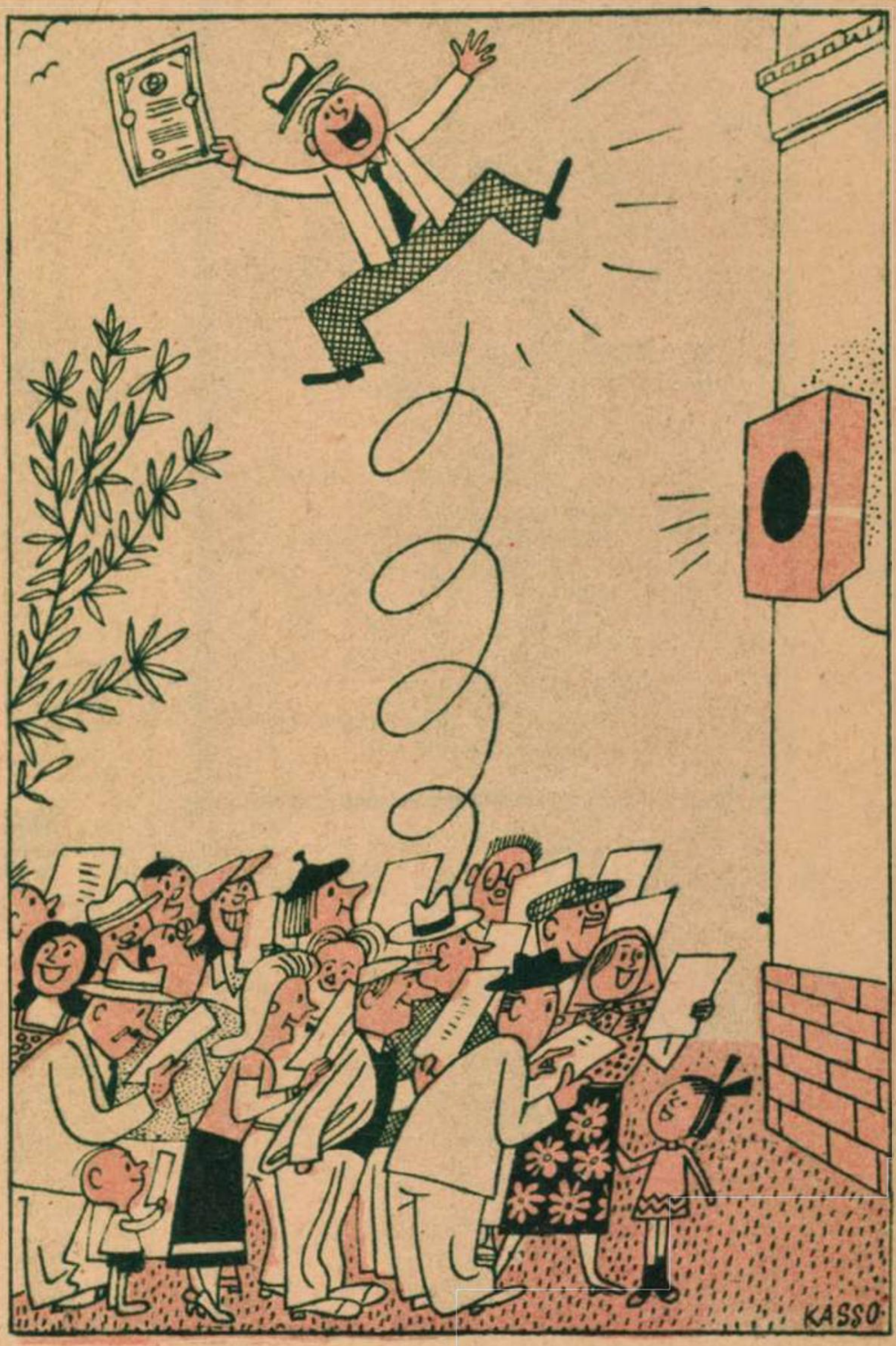

— Hej, de szép kapu! Hova nyílik ez?
— A szabad piacra!

Másfél hónapja tart a kormányválság Hollandiában

TERVKÖLCSÖNSORSOLÁS

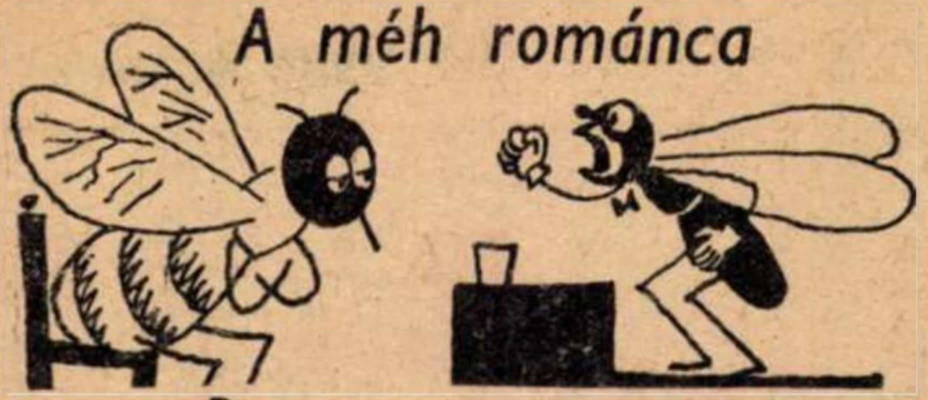

— Hurrá! Ötezer!

70 fillér

Darvas Szilárd:

A méh romanca

Bár régen volt, de érdekes
és feljegyzésre érdemes,
miképen zajlott hajdanában
a nagy eset, mikor a méh
térdig virágban s dalban járva
az akácmézet feltalálta.

Nagy ötlet volt, hihette bárki:
méhecskének díjacska jár ki.

A pépszerű ügy népszerű lett,
mind megcsodálni kényszerültek
ízét, színét, remek szagát,
egyszóval a mézet magát,
s zabálta mind: apraja-nagyja,
kamrájába rakta a hangya,
s a kecske is a konyhasót,
mit nyalt odáig, abbahagyta.

E nagy siker lám, mégse szállt
a méhecske kicsiny fejébe,
inkább kritikát kért helyébe,
nem hódolót és nagyszerűt,
csak építőt és szakszerűt.

S mert ilyesmire kész a kapta,
a végén persze meg is kapta.

A megbízást a légynek adták,
kiben — közismert már e tény —
mindenkoron fellelhető
sok kritikusi jó erény:
nem csüggedő, szívós, merész,
utánad jő, amerre mész,
hol odaszáll, hol ideszáll,
de mindig-mindig kritizál,
rég kikötött e hivatásnál
meglátva azt, mi hiba másnál,
stílusa színes, nem sivár
s a kritikára mindig ráér,
mivelhogy semmit sem csinál.

Tollat fogott hát ez az állat
s eképpen szólott a bírálat:

„E műalkotás túl hiányos,
s bár egy-egy részlet megragad,
ne téveszd ezzel meg magad,
az összhatás, mondhatni, bántó
s az egész hemzseg a hibáktól.

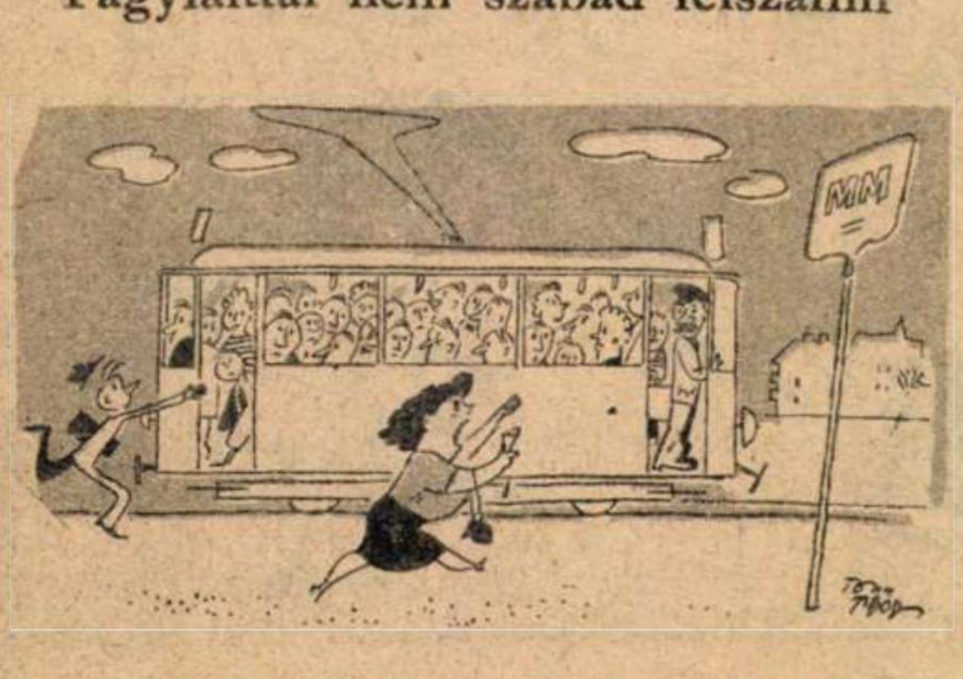
Nincs benne tej,
nincs benne vaj,
se morzsalék,
se némi haj,
és sajt se nincs
és nincs piszok,
mi jó ételben,
lenni szok,
s amiért szintén
nulla még,
nincs benne semmi
hulladék,
e méz-mesternek fogalma sincs
— és ebben sajnos nem kivétel —
mi is az a súlyponti étel.

Javaslatom hát az, hogy miszerint
dolgozza át a mézet eszerint."

E bírálat bíz' mostoha,
de a légy vallotta kárát,
rossz helyre sujtván ostora,
kitűnt, hogy milyen ostoba,
kimondták rá, hogy hatökör.
Ilyen kemény verdiktet hoztak,
habár az ökrök tiltakoztak.

A folytatás oly egyszerű
s ha nem igaz, hát légy legyek:
a méz túlélte a legyet.

Fagylalttal nem szabad felszállni

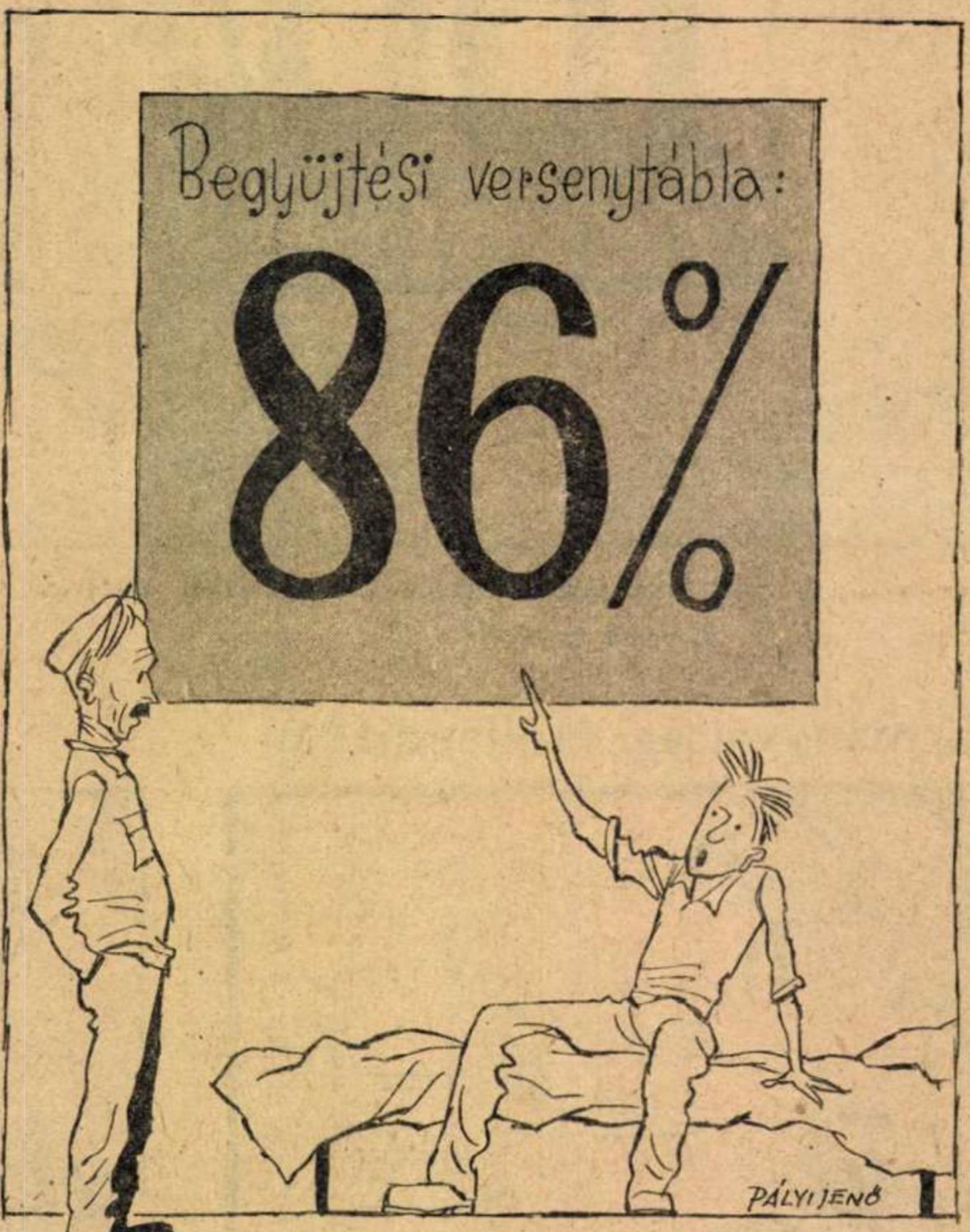
— Halló, kérem, várjon egy kicsit! Már a második gombócnál tartok...

— Köszöntünk nagyalakú Szabad Nép! Téged is megtöltünk győzelmeinkkel!

●

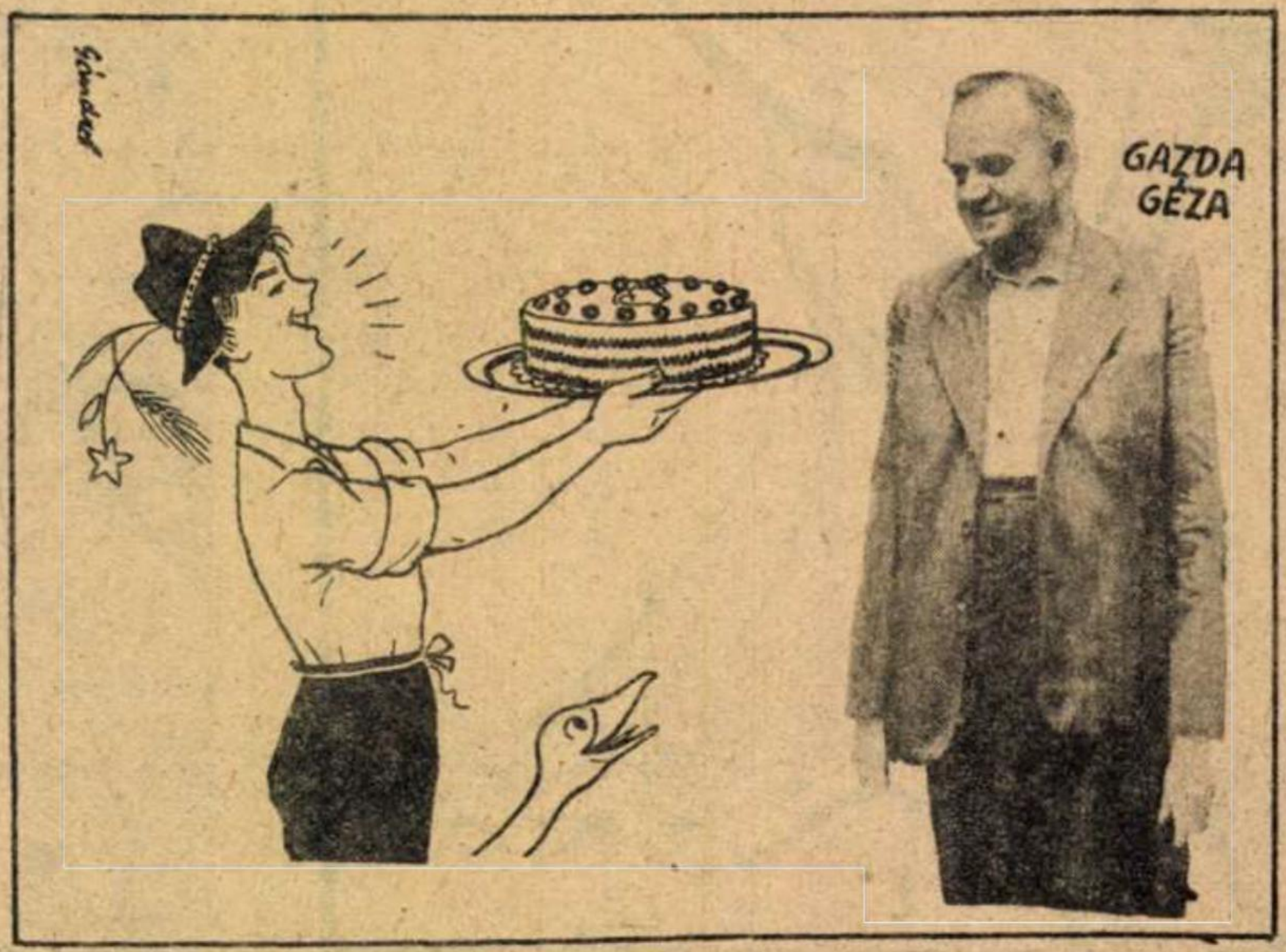
EZ AZ IGAZSÁG!

— De jót aludtam! Azt álmodtam, hogy megfordult a szám és már kilencvennyolc százalékon állunk.
— Ott is állnánk, ha a népnevelő elvtárs nem aludna!

●

Nincs gyertya a tortán,

amellyel gratulálunk az egyéves Gazda-mozgalomhoz, mert a gratulációt is a Gazda-mozgalom keretében végezzük és a felesleges gyertyát megtakarítottuk.

Csanakival augusztus 20-án, a devecseri Vidám Vásáron találkoztam. Kezében hatalmas fazék és egy tizenkétkilós dinnye volt. Arcáról szomorúság, fájdalom tükröződött.

— Ne is kérdezd, hogy vagyok! — panaszkodott. — Képzeld találtam egy olyan fazekat, amilyent már régóta szeretett volna venni a feleségem.

— Örülj neki.

— Minek örüljek? Annak, hogy cipelhetem haza ezt a nagy fazekat?

— Látom, dinnyét is vettél.

— Eleget bosszankodom miatta. Ezt is cipelhetem.

— Miért vetted?

— Hát lehet ellenállni ilyen gyönyörű fajdinnyének? Az ünnepi vásáron áron alul adták. Meg kellett venni...

— Azért ne bosszankodj. Nézd meg a kultúrműsort.

Legyintett:

— Azt hiszed, hogy jó a műsor?

— Azt.

— Hát tévedsz, mert nem jó, hanem remek, kitűnő, színvonalas. Ez a baj! Három színpadon adják a műsort és a néző sajnálja, hogy egyszerre csak egy helyen lehet. Csupa bosszúság. És az a lacikonyha!

— Ott mi a baj?

— Olyan nagy adag disznótórost adtak kilenc forintért, hogy alig tudtam megenni.

— Persze, ezen is bosszankodtál.

— Na hallod, amikor öt perccel később a Keszthelyi Halász-csárdában nyolcért hatalmas tál halászlét pillantottam meg. De nincs két gyomrom! Azután megnyertem egy fogadást is.

— Üldöz a balszerencse.

— Csak gúnyolódj. Fogadtam, hogy délelőtt tíz óráig legalább ötvenezer látogatója lesz a vásárnak. És a megafón bemondta, hogy eddig már 70 000 látogató jött Devecserbe. Át kellett vennem egy ötven forintos nyereséget. Most napokig bosszankodhatom, hogy miért nem százba fogadtam.

— Ne dühöngj, nézd meg inkább a lovas felvonulást.

— Azt már láttam. Szép volt. De elmulasztottam miatta a tapolcai KISZÖV tánckarát. Az állatvásár nagy élmény volt, de amíg néztem, elszalasztottam a női kerékpárversenyt.

— Délután is táncolnak.

— De ugyanakkor a Devecseri Téglagyár kultúrcsoportját kellene megnéznem! Azután itt van a citrom és az ementháli.

— Vettél?

— De mennyit! — mutatott rá a kidudorodó zsebeire. Alig tudok menni miattuk. De nekem elég volt ebből! Én ebben a pillanatban itthagyom ezt a vásárt! Hazaviszem a fazekat, a dinnyét, a sajtot és a citromokat.

— Azután lefekszel és jól kipihened magad!

— Bolondnak tartasz? Felülök a Csepelre és a kapuvári Vidám Vásárra motorozom.

PALÁSTI LÁSZLÓ

KÁRPÓTLÁS

(Szereplők: az amerikai megbízott és az osztrák miniszterelnök)

— Szóval rövidített államszerződés! Értem?!

— Természetesen! Ön érti, de én nem értem!

— Mit nem ért azon, hogy rövidített államszerződés?

— Kérem, ez szokatlan nekünk! Eddig ugyanis csak bennünket rövidítettek meg az igen tisztelt amerikaiak, az államszerződés megrövidítéséről szó sem volt.

— Kérem, abban igazán nincsen semmi! Az államszerződéseket egészen jól meg lehet rövidíteni!

— De hogy értsük ezt a rövidítést? Osztrák állam helyett osztr. áll. lesz?

— Nem. Osztrák állam helyett amerikai gyarmat lesz. De mi teljes értékű kárpótlást nyujtunk az államszerződés megrövidítéséért, hogy helyrebillenjen a mérleg egyensúlya.

— Amennyiben?

— Amenyiben az államszerződést valóban megrövidítjük, de a megszállást ezzel szemben meghosszabbítjuk.

JÓ KIS FORRÁSMUNKA

Az ilki plébánost leleplezték és megbüntették, mert dézsmát szedett a falubeliektől.

— Talán találok itt valami életrevalóbb pénzszerző tippet, mint az ilki kolléga . .

●

Reggel, a margitszigeti strandon

— Bácsi kérem, szabad a fűre lépnem?
— Szabad fiam.
— Akkor tessék megmutatni, hol a fű?

NYILVÁNOSSÁG KIZÁRVA ?

Helyes dolog az éberség,
Bölcs ember a hallgatag.
Fecsegő a szarka legyen,
Vagy a csacska kis patak.

Ám van, amit mégse kéne
Véka alá rejteni,
És a munkaversenyekről
Több szót kéne ejteni!

Vannak helyek, hol a verseny
Állása ha szóbajön,
Vagy hallgatnak, mint a sír, — vagy
Másról zeng a szó-özön.

Emlitik az Olimpiát,
Egyiptomot, Farukot,
A beszédet gombolyitják
Akárcsak a pamutot!

Riporterek hogyha kérdik
Csak úgy éppen apropó:
— Versenytábla van-e? — „Hogyne!
Most festi a rajzoló."

— Élmunkáskép van-e? — „Hogyne!"
— Látható is? — (Püff neki!)
„Sajna, nem. A . . . fotográfus
Talán épp most fürdeti" . . .

Vannak helyek, hol a verseny
Állását ha kérdezik,
Egy felelős úgy elillan,
Akárcsak a fürge gyik;

A másik úgy dühbe gurul,
Hogy mindenkit majd megesz;
A harmadik olyan hűhót
Csap, hogy vége sohse lesz.

Exhumál egy pár fiókot,
Amit felvesz, leteszi;
Földön, égen, mindenütt a
„Versenyállást" keresi . . .

Ez a baj, hogy keresni kell,
S nincsen kéznél, szem előtt!
Nem dicséri az ilyesmi,
De nem ám a vezetőt.

Hol a verseny állásáról
Nincsen friss hír izibe;
Alszik ott a verseny is, mint
Kotló alatt a csibe.

A versenyt kell felkelteni,
S ha az többé el nem ül,
Akkor lesz a verseny-állás
Szemlélhető remekül!

K. TÓTH LENKE

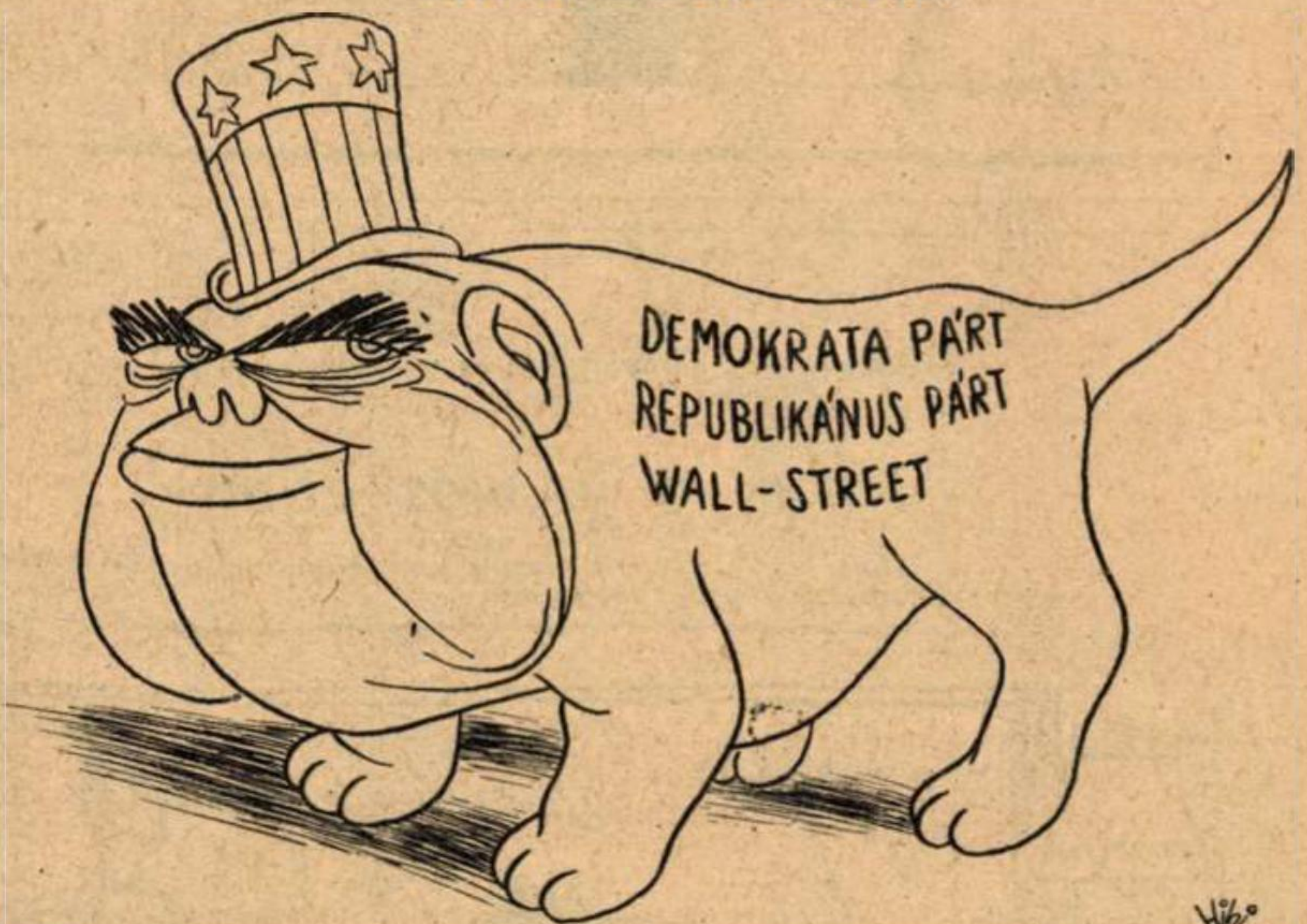
NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN

— Mit keresel, Fritz?
— Az SS-igazolványomat. Anélkül nem kaphatok vezetőállást.
(Krokodil, Moszkva)

●

MIND EGYKUTYA!

GÁDOR BÉLA: Baj van Jimmyvel!

A gyerekszoba felől éles sikoltás hallatszott. Mr. Bungway összerezzent. — Tompa puffanás. Mr. Bungway idegesen felkapta a fejét, hallgatózott, majd új papírt tekert az írógép hengerére. Nem és nem, itt nem lehet elmélyülten dolgozni . . . Hiába

a dolgozószoba párnázott ajtaja, hiába a nehéz drapériák, a családi élet profán zaja még ilyenkor késő este is behatol a réseken, szinte az agyába fúr. Pedig most lenne szükség a legélesebb koncentrációra, amikor „Ölni jó" című regényének utolsó fejezetein dolgozik. A newyorki kiadó naponta sürgeti a kéziratot. Mr. Bungway éppen egy új és meglepő halálnemen töri a fejét, melynek segítségével regényének főhőse másodpercek alatt végezhetne karcsú és fehérbőrű menyasszonyával, Mabellel. Eddig csak egyetlen vérszegény ötlete támadt, mely szerint az ifjú tudós, aki egyébként idült alkoholista, szöget ver az imádott hölgy fejébe egy kis ezüst kalapács segítségével, amellyel a leány harmadik gyermeke megfojtásának emlékére ajándékozta meg őt. Az író érezte, hogy ez a szögbeverés fantáziátlan kényszermegoldás: sem nem új, sem nem rettentő. De hát hogy lehet ebben az átkozott házban . . .

Mrs. Bungway lihegve és méltatlankodó arccal jelent meg az ajtóban. Baj van ezzel a Jimmyvel. Ma már negyedszer vágja le a kötélről a kis Joant.

Mr. Bungway szelid és nyájas arca rángatózni kezd. Mi van ezzel a gyerekkel?

Semmi, lincselést játszik, bekormozta a kis Joan arcát és minduntalan felakasztja szegényt az ajtókilincsre.

Jimmy már tizenhárom éves, több esze is lehetne ennek a gyereknek. Pedig úgy vigyáznak rá, mint a szemük fényére. Magánúton taníttatják, minden lépésére vigyáznak, hogy min-

denféle csirkefogókkal ne érintkezzék. A gyerek olvasmányait maga Mr. Bungway választja ki. Tegnap este adta át neki Assisi Szent Ferenc életét . . . Ámbár ezeknél a szenteknél sosem lehet tudni. Utána kellene nézni, nincs-e abban a könyvben valami lincselés . . . Vagy talán a cseléd, a kövér Mary . . .?

Nem, a cseléd, a kövér Mary utazókosárral kar-

ján állít be fujtatva és elszántan. Egy percig sem marad ebben a házban. Arról nem beszél, hogy a Jimmy fiatalúr egész nap nyíllal lövöldöz rá, mert hiszen úgysem találja el egyszer sem. De az este bejött hozzá, amikor ő, Mary, éppen lefeküdt és azt az ajánlatot tette, hogy szökjenek meg együtt a tetőn keresztül, menjenek el egy szállodába és igyanak mérget. Nem, ő nem marad tovább egy perccel sem. Amikor ki akarta dobni a szobájából a fiatalurat, az ollót rántott elő és levágott a hajából egy nagy darabot. Milyen szégyen!

Míg Mrs. Bungway a felháborodott Maryt vigasztalta és igyekezett az utazókosarat kidisputálni a kezéből, addig az apa a fiucskát vette elő.

— Mi lesz belőled, te romlott kölyök?

— Gengszter.

— És ha most adok neked két pofont?

— Akkor behúzok neked egy horgot, kipöckölöm a szádat és addig töltök bele vizet, míg megpukkadsz.

Az éj csendje borult a házra. Mr. Bungway rángatózó idegekkel feküdt az ágyában, amikor felesége hálóköntösben és dúltan berontott hozzá s kiráncigálta.

— Gyere! — Kézenfogva hurcolta férjét a dolgozószobához. A házaspár egymást átölelve, remegve lesett be az ajtónyíláson. Jimmy az íróasztal előtti széken térdepelt és csillogó szemmel, piros fülekkel olvasta az „Ölni jó" című regény legfrissebb fejezeteit. Mr. Bungway apai aggodalmába némi írói büszkeség is vegyült, de végül is győzött az apa, óvatosan fia mögé lopakodott és hatalmasat cserdített nyaka közé. Jimmy szemrehányóan nézett apjára:

— Nem tudom, mi lenne, ha minden olvasóddal így bánnál . . .

Az éj csendje borult a házra. A házaspár suttogva vitázott a családi ágyban. Mrs. Bungwaynak az volt a véleménye, hogy férjének olyan regényeket kellene írnia, amit a gyermeke is elolvashat. Mr. Bungway úgy találta, hogy felesége nem ért az irodalom kérdéseihez. Az erkölcsnemesítő regények a kutyának sem kellenek, ha Mr. Bungway ilyeneket írna, nem keresne pénzt és akkor nemcsak Jimmy, hanem az egész család is lezüllene. Sokkal helyesebb tehát, ha továbbra is olyan regényeket ír, amilyeneket a kiadó követel, de a kéziratot gondosan elzárja az íróasztala fiókjába, mint ahogy most is tette.

Mrs. Bungway azonban

finom orrcimpáival szimatolni kezdett.

— Nem érzel füstszagot?

Nem. Azazhogy mégis, a füstszag egyre érezhetőbbé vált.

— Jézus Mária! — Mr. Bungway felült az ágyban és állát összekulcsolt kezeire támasztva, bűntudatosan dadogott:

— A regényemben van egy rész . . . ahol egy szekrényt úgy nyitnak ki, hogy

meggyujtják az ajtaját . . .

Mrs. Bungway egy ugrással a szoba közepén termett és sikoltozva tartott a dolgozószoba felé, míg férje vízért rohant a konyhába. Egy félórai tűzoltás után csuromvizesen és halálfáradtan a házaspár ismét ágyba került. Mr. Bungway leoltotta a villanyt, egy rövid imát mondott s lassan lecsillapodott. Végre ismét a munkájára tudott gondolni. Az a szegbeverés határozottan gyenge dolog. Mi lenne, ha . . . Az a velejéig romlott kölyök mondott valamit, ami nem is rossz . . . Az ifjú tudós felpöcköli karcsú és fehérbőrű menyasszonya száját és addig önt bele vizet, míg meg nem pukkad. Igen, ez a jó.

Az éj csendje borult a házra.

Washington — Kairó — Belgrád — Madrid — Teherán — Kocsedó

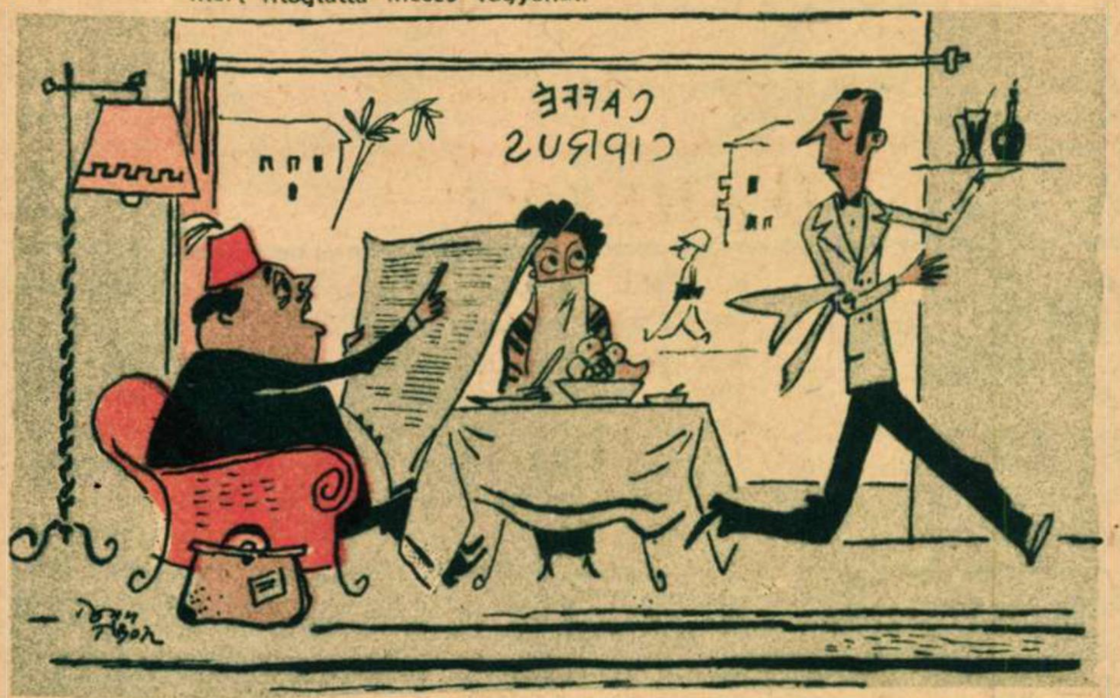
Munkában a mixer

Elnökkészítés a Wall Street receptje szerint.

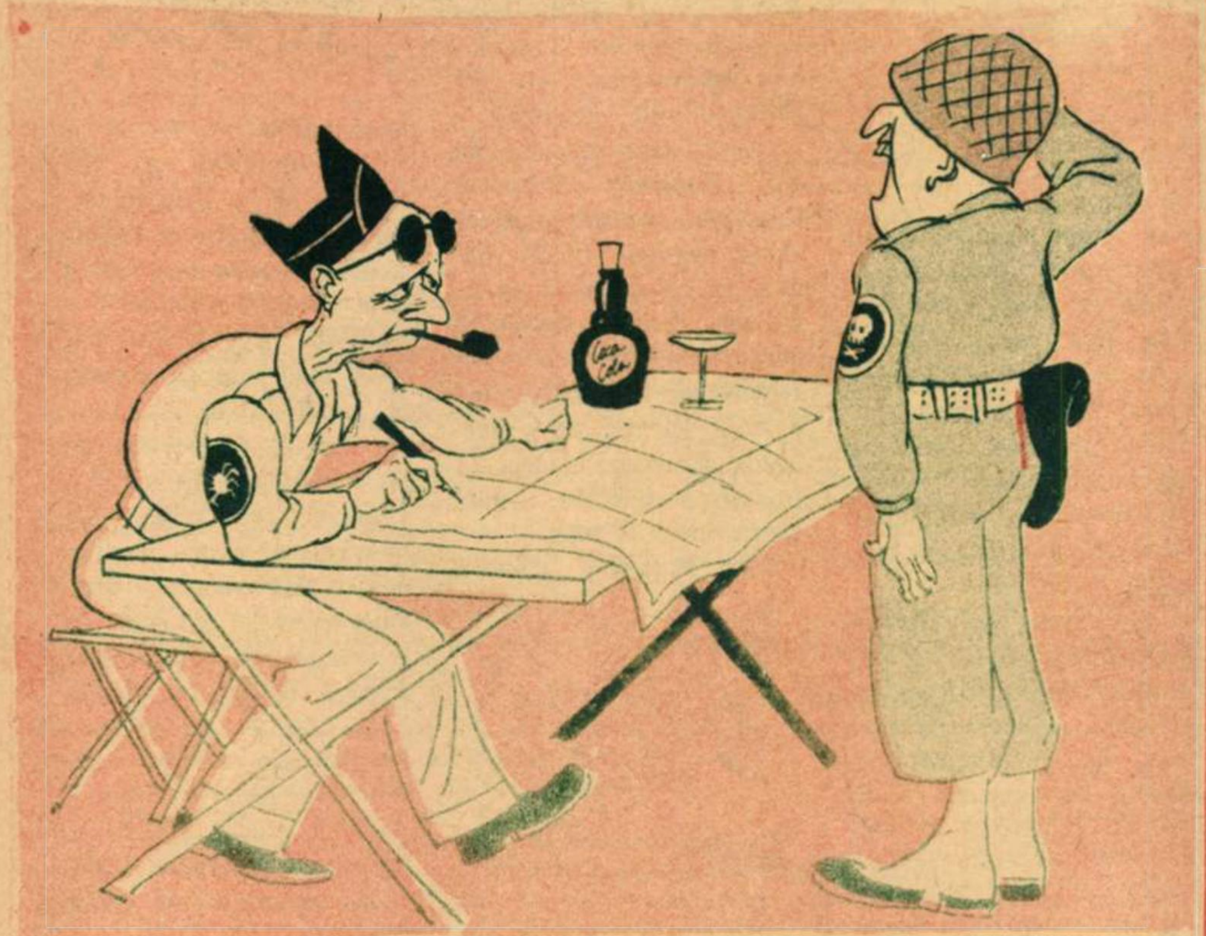
Faruk a javulás útján

A tőkés lapok szerint Faruk volt egyiptomi királyt azért száműzték, mert fitogtatta mesés vagyonát.

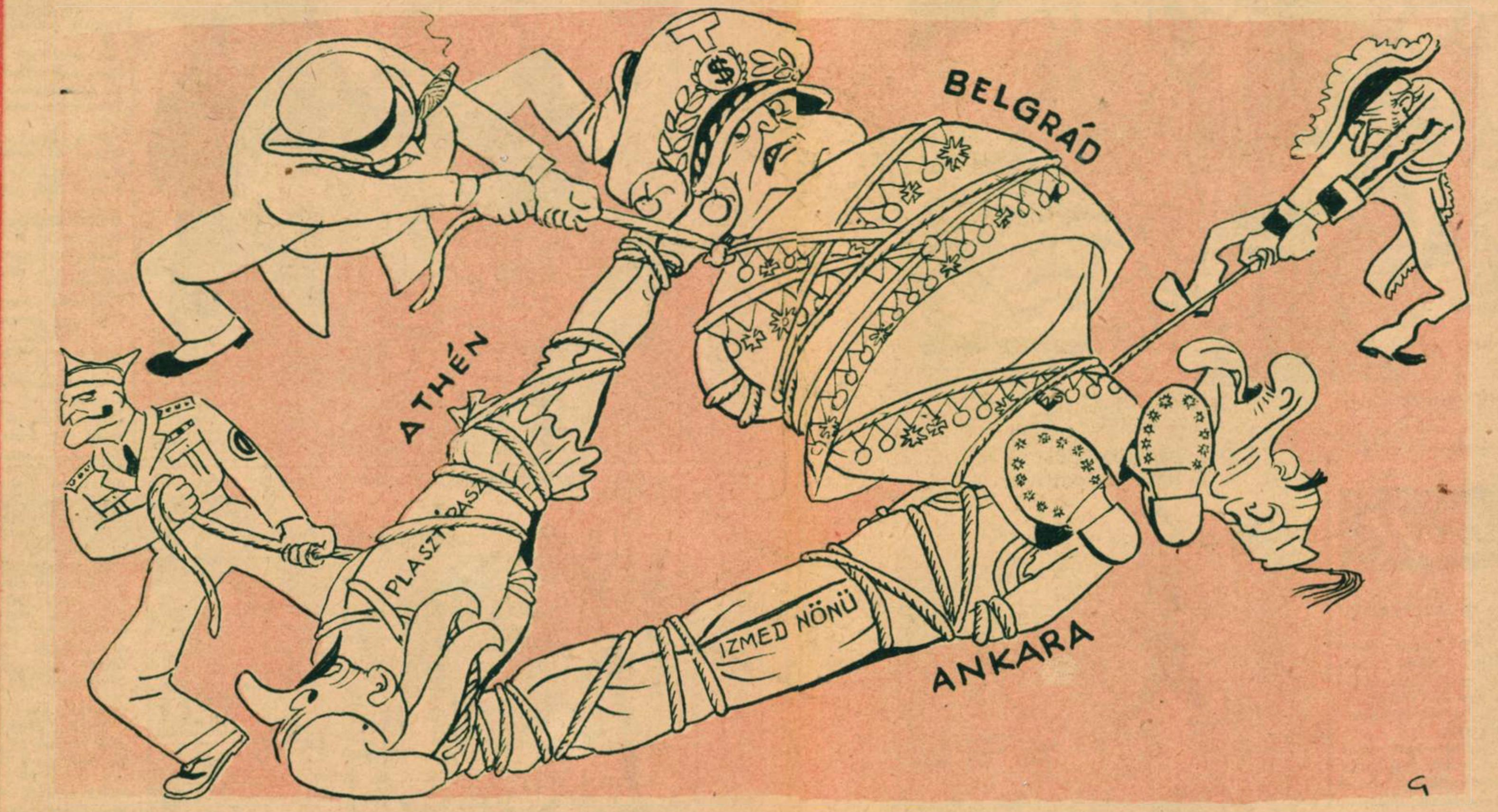
— Hé pincér, hozzon egy duplát! Illetve várjon csak! Hozzon csak egy szimplát!

Amerikai eredmény

— Alázatosan jelentem, sikerült ötszáz ellenséges katonát megsemmisítenünk!
— Melyik fronton?
— A fogolytáborban!

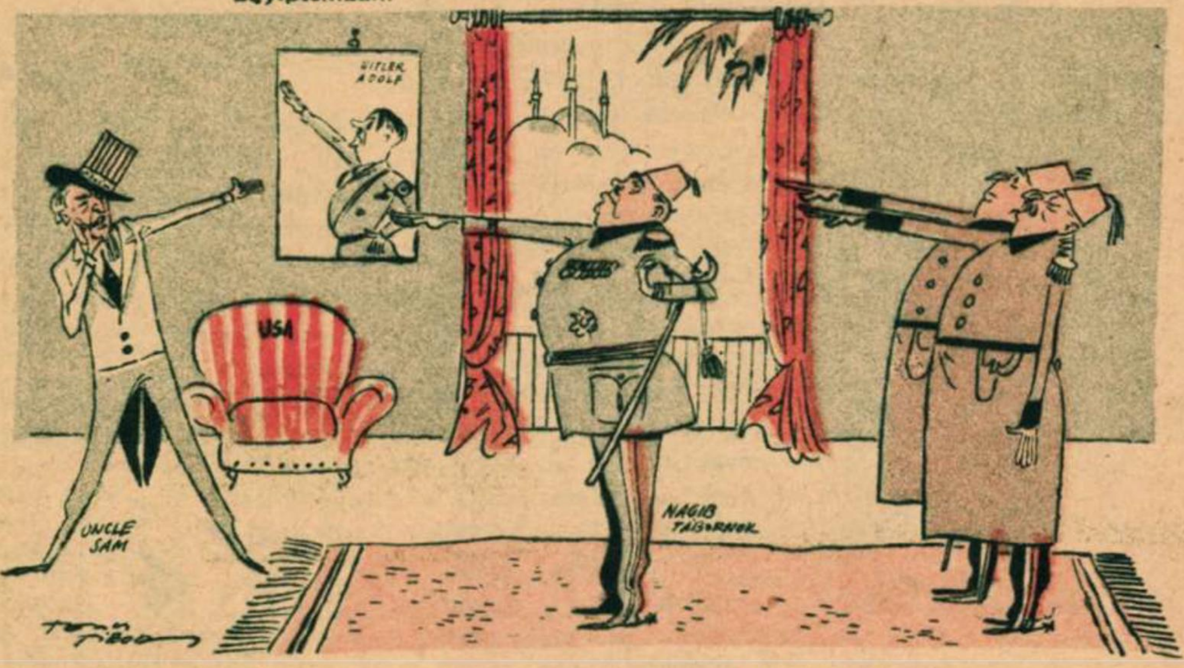
Ácsolják az Athén—Ankara—Belgrád háromszöget

Amerikai tábornokok, diplomaták és üzletemberek árasztották el Belgrádot, hogy a jugoszláv—görög—török fasiszta háromszöget összeeszkábálják

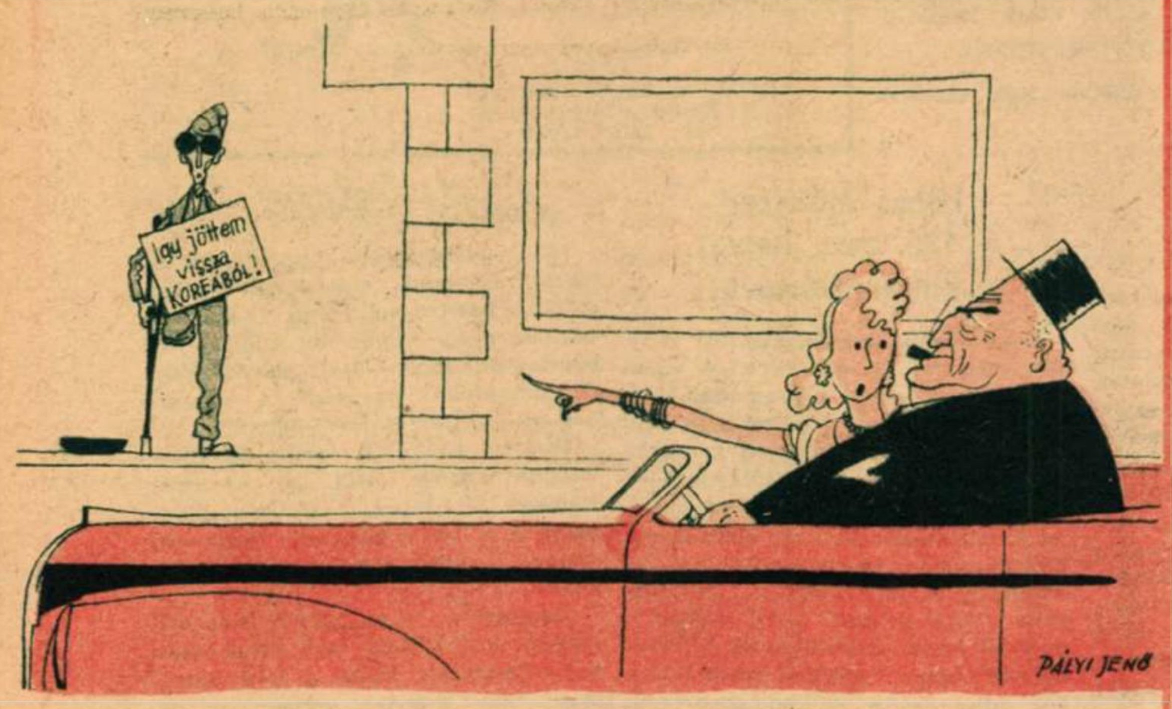
Főpróba Kairóban

Nagib tábornok USA-segédlettel katonai diktatúrát igyekszik bevezetni Egyiptomban.

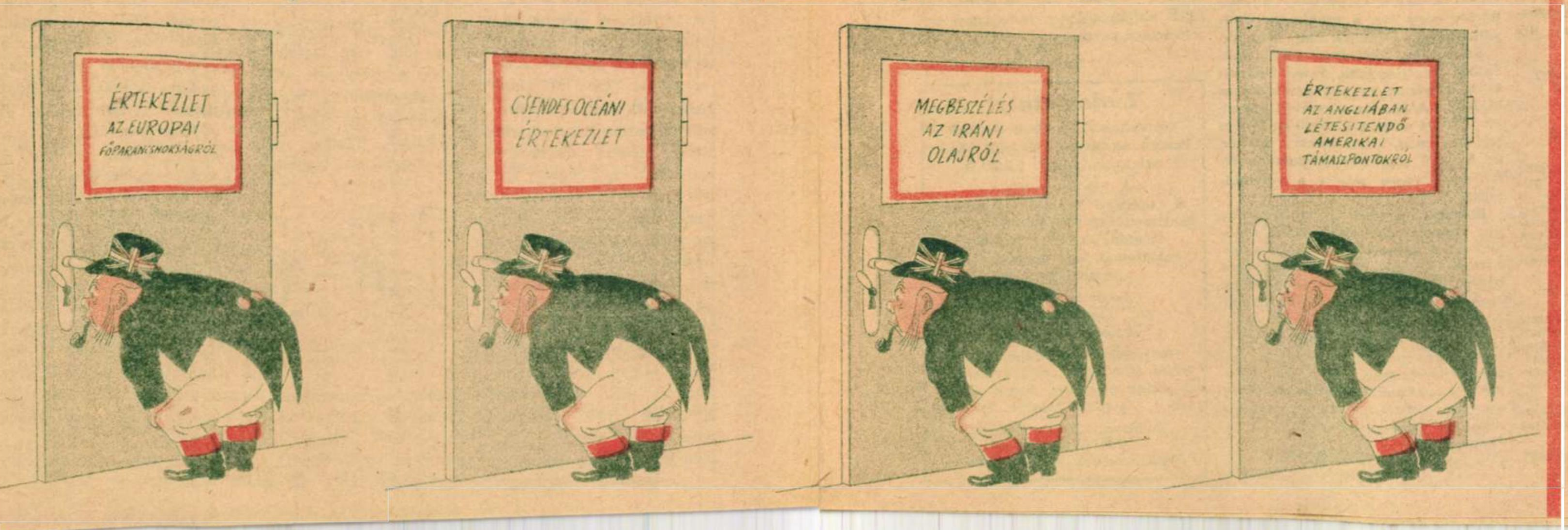
— Tessék mondani, főrendező úr, most jó a kéztartás?
— Egy gondolattal emeljék feljebb és több érzést bele!

A tőkést ez nem érdekli

— Odanézz George!
— Ne higgy neki! Amikor odaküldtük, mindene megvolt!

Angliának betekintése van a világpolitka legfontosabb kérdéseibe

Az atlanti gyerekszoba réme

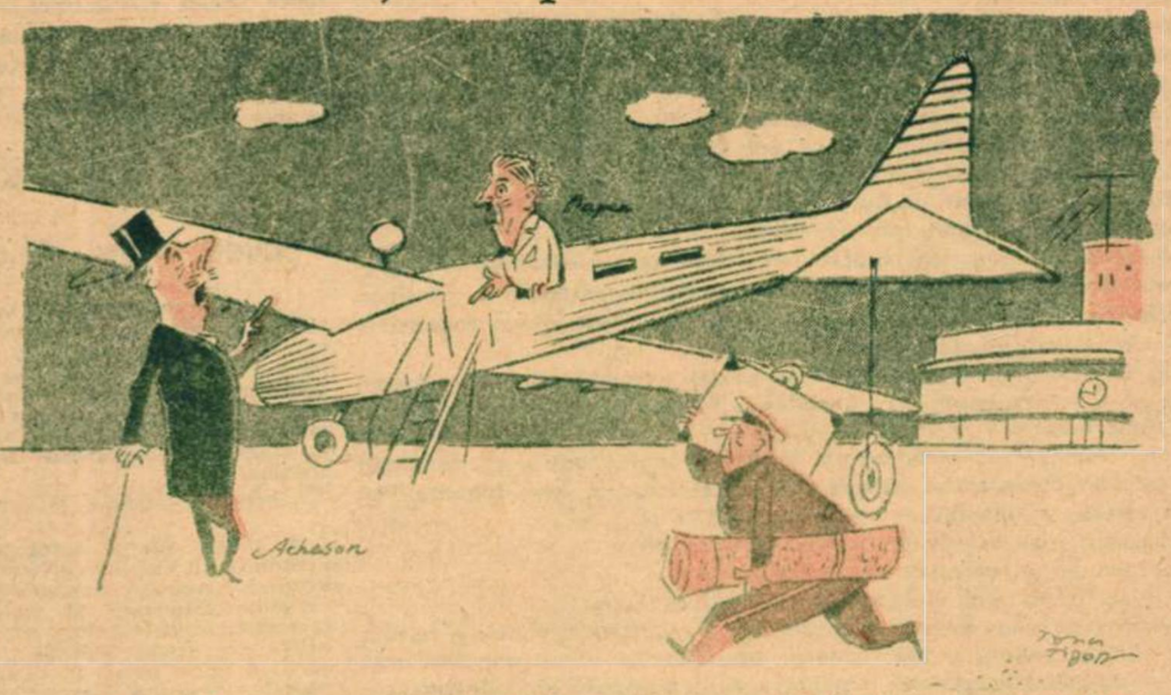
— Ne bőgjetek állandóan a nyakamon ronda kölykök, mert odaadlak benneteket a mumusnak!

IRÁNBAN

Moszadik, a csapodár bajadér.

Miért járt Papen Madridban?

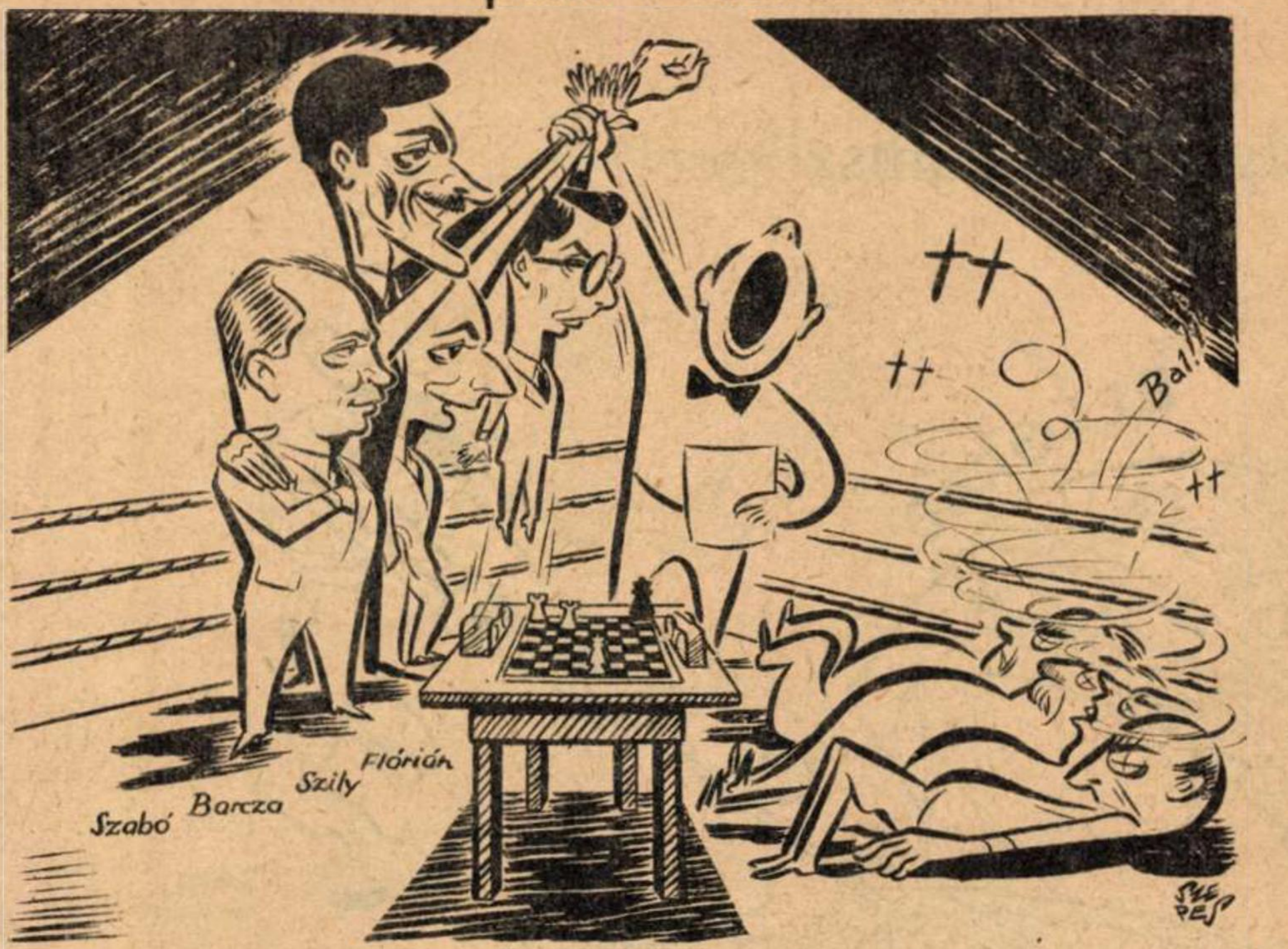
Acheson: Nézze Papen, maga ismeri Francót [illegible]jen neki fűt-fát, csak embert adjon!
Papen: Gibraltárt is ígérhetem?
Acheson: Miért ne? Az az angoloké...

Ki győzte meg Kovács Janit?

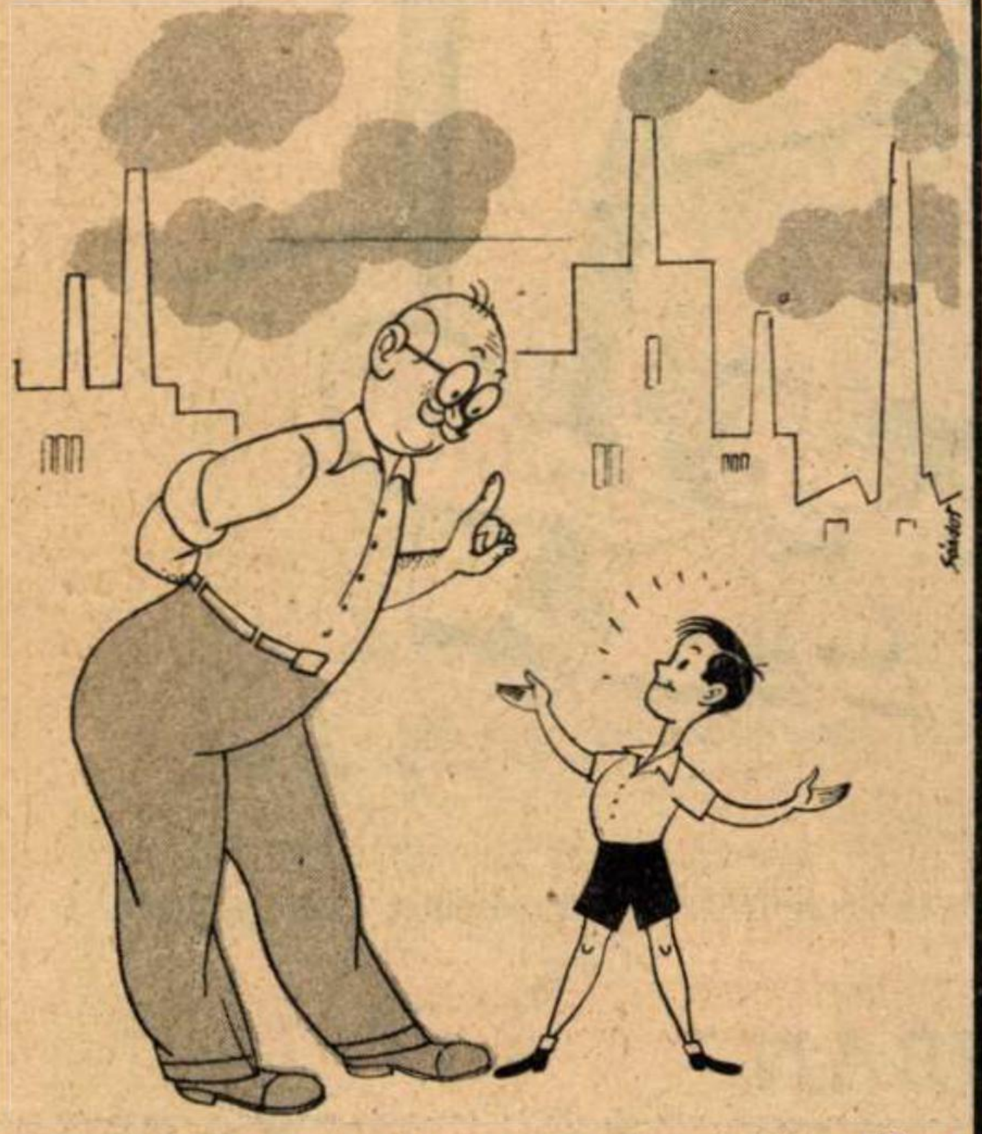
— Gratulálok a belépésedhez, Jani! Aztán ki győzött meg?
— Engem tizen győztek meg!
— Kik voltak azok?
— Szabó Feri meg az a kilenc ezres, amit kifizettek neki a jövedelemelosztáskor.

Rádióképünk Helsinkiből

Az osztrákok elleni 4:0-ás magyar sakkgyőzelem után.

Így kell fokozni!

— Na kisfiam, tudsz már melléknevet fokozni?
— Hogyne. Az üzemben felajánlottak, teljesítették és már újra felajánlanak.
— Hol van itt a melléknév?
— Hogy felajánlottak, az JÓ, hogy teljesítették, az még JOBB, és hogy újra felajánlanak, az a LEGJOBB!

Le a bürokráciával!

Ez már mégis túlzás!

Miskolc-Tapolca az ország egyik legszebb üdülőhelye. Nemcsak gyógyvizéről híres, hanem arról is, hogy itt nem kapni olyan képeslevelezőlapot, amely a gyógyfürdő szépségeit ábrázolja. Néha lillafüredi lapot árulnak Tapolcán, néha azonban csak miskolci lapok kerülnek forgalomba. Ebbe még belenyugodnának a dolgozók, de abba már nem, hogy 1915-ben készült miskolci lapokat árusítsanak. Azon a lapon, amelyet én kaptam, a miskolci Rudolf-laktanya látható. A laktanya előtt k. u. k. tisztek ácsorognak s az előtérben egy férfi sétál, divatos 1915-ös viseletben. Még jó, hogy nem árulnak olyan lapot, amely I. Ferenc Józsefet ábrázolja az 1908-as miskolci hadgyakorlaton.

Kunsági Sándor
a Budakalászi Textilművek DISZ-titkára.

Miért vitték el a megállót?

A ráckevei HÉV pesterzsébeti állomásánál eddig a 23-as jelzésű autóbusz mindig megállt, pontosan a bejárat előtt. Így az utasok kényelmesen elérték a HÉV-et akkor is, ha már beérkezett.

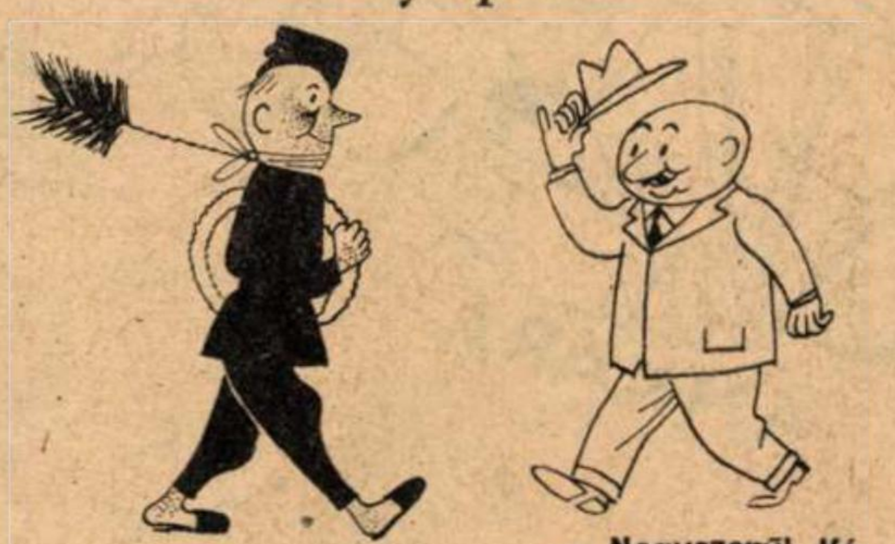
Most azonban érthetetlenül megszüntették ezt a fontos megállóhelyet és jóval messzebb, a csepeli híd bejárójához helyezték, holott a következő megálló mindjárt a sarkon van.

Ezért az utasoknak futóversenyt kell rendezniök a rosszul kövezett kocsiúton, mert itt járda nincs, hogy elérjék a HÉV-et, amely azonban rendszerint az orruk előtt megy el és így félórákig kell várni a következőre.

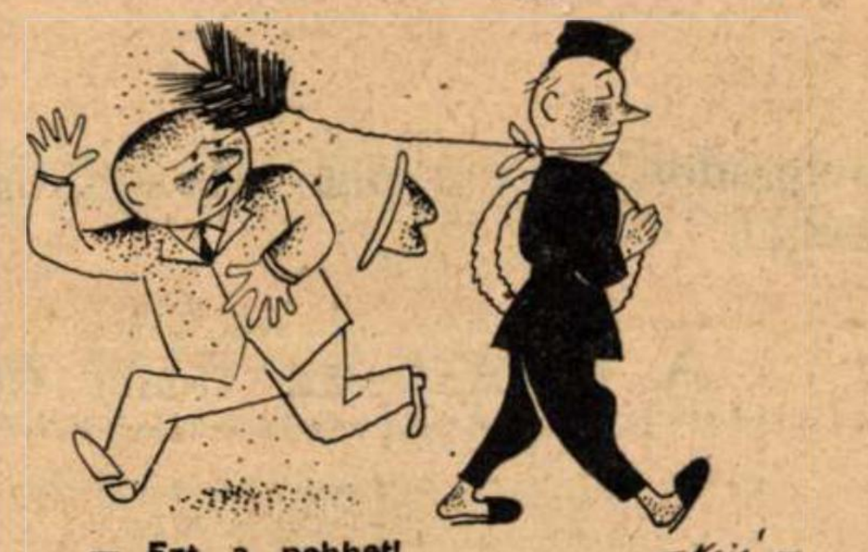
Az utasok százai kérik, hogy állítsák vissza a régi megállót.

A ráckevei HÉV utasai.

Babonás Benedek esete a kéményseprővel

— Nagyszerű! Kéményseprő! Hamarosan szerencsém lesz!

— Ezt a pehhet! Pedig kéményseprővel találkoztam ...

Három pólyázóasztal kalandjai

Vállalatunk beruházó-osztálya három pólyázóasztalt rendelt az üzemi bölcsőde részére. A pólyázóasztalok megérkeztek és azokat a bölcsődébe kellett volna szállítani. Telefonáltak az anyagmozgató csoport vezetőjének, aki megígérte a szállítást. Óvatosságból a csoportvezető helyettesét is értesítették. Mind a ketten intézkedtek. Egymástól függetlenül.

A vezető intézkedésére a pólyázóasztalok a bölcsődébe kerültek.

A vezetőhelyettes csak másnap reggel intézkedett. Amikor az általa mozgósított szállítócsoport nem talált semmiféle pólyázóasztalt a megjelölt helyen, kutatni kezdtek az asztalok után.

Meg is találták a bölcsődében. A pólyázóasztalok teljes kapacitással üzemben voltak, de mivel a szállítók utasítást kaptak, hogy végezzék el munkájukat, kellő tapintattal lerámolták a csecsemőket az asztalokról és az asztalokat visszavitték a revizióba.

Ott letették az asztalokat és elindultak, hogy egyéb munkájukat elvégezzék. A revizió-osztály egyik dolgozója jelentette, hogy három asztal érkezett. A beruházó-osztály kijelentette, hogy nem rendeltek újabb asztalokat s ez már „fekete beruházást" jelentene. Utasították a reviziót, hogy az újonnan érkezett asztalokat sürgősen szállítsák vissza a készítőhöz, a Bútorkészítő V.-hez.

Összecsomagolták a három asztalt és visszárunak jelölték meg.

Nemsokára telefonált a bölcsőde és jelentette, hogy sürgősen szükség van a három pólyázóasztalra. A telefon zúgott és az „oda kell hatni" szavak helyett, „hat pólyázóasztal" szavakat értették. A beruházó-osztály vezetői dühösek lettek, hogy miért három pólyázóasztalt kértek, amikor hatra volt szükség. Valaki azt a magyarázatot találta, hogy az asztalok rosszak voltak. Ezután levél ment a Bútorkészítő V.-hez hogy szállítsanak hat pólyázóasztalt, mert hármat minőségkifogás miatt visszaküldenek.

A bölcsőde azonban nem tudott már várni és a házi asztalosműhelyben három pólyázóasztalt készítettek. Gyári szokás szerint a rezsiben elkészült munkadarabok is a revizióba kerülnek. A revizió nem fogadta el az asztalokat, mert azok festetlenek voltak.

— Vigyék vissza ezeket oda, ahonnan hozták — mondották és az éppen indulásra kész autóra tették. Így kerültek a házilag készített pólyázóasztalok is a Bútorkészítő V. raktárába.

A Bútorkészítő V. is megmozdult. Megállapították, hogy a visszáruként küldött három pólyázóasztal hibátlan és a reklamációt nem fogadták el. Ezután a gyárba a következő szállítmány indult el:

1. a visszárunak minősített három pólyázóasztal;
2. az újonnan megrendelt hat asztal;
3. a gyári üzem által készített három pólyázóasztal.

Természetesen nagy zűrzavar keletkezett a gyárban. Eredmény: három fegyelmi eljárás indult, a bölcsődében még mindig nincs pólyázóasztal, az egyes osztályok haragszanak egymásra és a dolgozók hol dühöngenek, hol nevetnek az eseten.

RÉCSÉNYI TIBOR,
a Belojannisz Villamossági Vállalat dolgozója.

Állandóan beteg a betegek liftje

Az SZTK Péterfy Sándor-utcai rendelőintézetének bőrgyógyászati osztálya a Poliklinika Szövetség-utcai épületében a negyedik emeleten van. Az osztályt egy nagy népszerűségnek örvendő, 72 éves orvostanár vezeti. Állandóan gyalog jár a negyedik emeletre, mert a lift két napig jó, négy hónapig rossz. Ha megjavítják, ismét csak pár napig működik, azután elromlik. A Tanács megállapította, hogy új felvonóberendezésre volna szükség, de a megállapításnál egyéb nem történt.

A 72 éves orvostanáron kívül még 72 évesnél idősebb betegek is vannak, de a fiatalabbaknak sem kellemes négy emeletet járni. A lakóházakban is megjavítják a lifteket, ezért fokozottabban szükség van arra, hogy egy kórház felvonóját is javítsák meg. Sürgős intézkedést kérünk, hogy a beteg lift végre meggyógyuljon.

LENKEI GERHARD
Elektroimpex.

Ludas Matyi elintézte

„Ami a gyermekeknek való" című közleménnyel kapcsolatban a minisztérium megállapította, hogy a Móricz Zsigmond-körtér és a Bartók Béla-út sarkán lévő dohánytőzsdében a felszabadulás előtt előállított ízléstelen képeslapokat árusítottak. A lapokat a helyszínen megsemmisítették.

Belkereskedelmi Minisztérium.

A Ludas Matyi autóbuszforgalmi vonatkozású cikkeivel kapcsolatban közöljük, hogy a vezetőfülke ajtaját forgalombiztonsági és balesetelhárítási szempontból kellett visszahelyeznünk, de szellőztetésről gondoskodtunk. A kocsi belső ablakainak nagyrészét nyitva kell tartani. A mulasztást elkövető forgalmi dolgozókat szigorúan felelősségre vonjuk.

Fővárosi Autóbuszüzem,
Forgalmi Osztály.

Hibás módszer a 480 perc helyes kihasználásáért

Egy tengelykapcsoló-tárcsát akartam betetézni. Szegecsekre lett volna szükségem. Az anyagmozgatónak más dolga volt, nem tudott szegecset hozni. Ezért én mentem a raktárba 5X10 milliméteres csőszegecsért. Volt ugyan ilyen szegecs, de sajnálattal közölték, hogy ezt kizárólag a Sajben-csoport részére adják ki. Jelentettem a művezetőnek, aki közölte, hogy mialatt távol voltam a gyárból (most szereltem le), új rendeletet hoztak, ezért a munkadarabot adjuk át a Sajben-csoportnak, javítsák ők ki.

Ez természetesen időt vett igénybe. Újabb munkalapot kellett írni, az enyémet töröltettem. Az előkészített munkát szétszereltem és átvittem a Sajben-csoporthoz. Kijelentették, hogy sok a munkájuk, nem vállalhatják, csináljuk meg magunk.

Szegecsünk azonban nem volt. Sajben azt javasolta, hogy írassam ki a szegecset és utalványoztassam ki Nagy Árpád művezetővel. Kiírattam. Nagy Árpádot azonban nem találtam meg, csak akkor, amikor az A és B csarnokot kétszer is átfutottam. Végre aláírta a vételezőlapot.

Boldogan siettem a raktárba és ott hosszas várakozás után megkaptam a szegecset. Abban a pillanatban, amikor átvettem, hatalmas plakát nézett rám. Ez állott rajta: „MÚLIK AZ IDŐ! HASZNÁLD KI A 480 PERCET!

És én 40 percet bolyongtam a szegecsért, hogy ezt a plakátot elolvashassam! Nem csoda, ha dühösen kapcsoltam be gépemet még gyorsabb fordulatra és ugyanakkor üzemünk bürokratáit a pokolba kívántam.

GULYÁS MIHÁLY,
a I. Autójavító V. dolgozója.

Lúdtalpbetét-ügy

1952 június 25-én a szegedi SZTK kiutalt részemre egy 43-as cipőbetétet. A betétet augusztus 17-ig nem kaptam meg. Június óta minden héten érdeklődöm a lúdtalpbetét után, de állandóan ugyanazt a választ kapom: „Jöjjön a jövő héten!"

Minden utam 1 forint 40 fillér villamospénzbe kerül. De ez még hagyján A baj az, hogy begyulladt bokámmal járok dolgozni és fényes nappal is csillagokat látok a fájdalomtól.

Augusztus 14-én ismét felsántikáltam az SZTK-ba és ismét csak azt válaszolták, jöjjek a jövő héten. Most már mérges voltam és dr. Buczkó főorvossal akartam beszélni. Megállapítottam, hogy hivatalában van, de engem nem engedtek be hozzá. A nővér becsapta orrom előtt az ajtót. Szeretném, ha az illetékesek rendet teremtenének az SZTK lúdtalpbetét- és félfogadási bürokráciája körül.

Kiss Imre
Szeged, Zsolnai-út 11.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Jövőbeli kép a körúti hangosanbeszélőről,

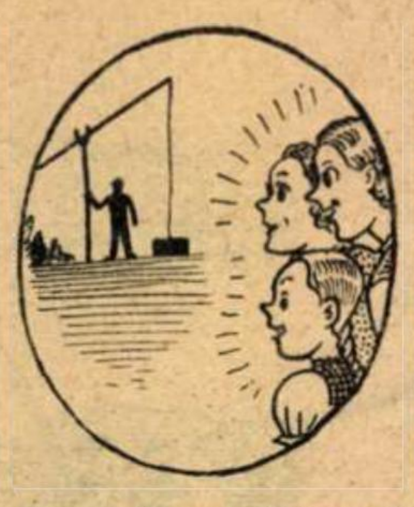
amikor a gyalogjárók fegyelmezetlensége ellen már nem lesz kifogás.

Csillagászati Hét

Vénusz készülődik.

IMRE MEG A NŐK

A címben mondott Imre ott áll a kút mellett és három kislány bámulja őt; még hozzá nem akármilyen kislányok, hanem tolnai kislányok, akik a tolnaiak szerint a legszebbek az országban, és ez igaz is; ezeknél már csak a másmegyebeli kislányok szebbek, persze a másmegyebeliek véleménye szerint.

A mondott Imre azonban mégsem látszik boldognak; inkább úgy csavargatja a nyakát, mint akinek nincs ínyére ez a nagy csodálat. Annyira igyekszik úgy tenni, mintha nem venné észre a nagy nézést, hogy majd beleesik a kútba. Akkor rándít egyet a vállán, legyint és elmegy.

— Ez az az Imre — kuncog az egyik kislány.

— Melyik Imre?

— Hát az a bizonyos — nevetnek a lányok és elmondják, hogy miért az a bizonyos Imre ez az Imre.

Imre nem szerette a nőket. Ha valaki nem szereti a nőket, az magánügy; Imre azonban a termelőszövetkezet tehenésze volt és ebbeli minőségében nem szerette a nőket.

— Nekem beszélhetnek, hogy a nők így meg amúgy — szokta volt mondogatni Imre. — Nekem nem kéne nő a tehénistállóba, ingyen se.

Hát így gondolkozott Imre. Ám a termelőszövetkezet vezetősége másként gondolkozott. Egy szép reggelen, amikor ment Imre a tehenekhez, egy jóképű kislányt talált az istállóban.

— Jó reggelt — mondta kedvesen a kislány.

— Viszontlátásra — mondta komoran Imre.

— Dehogy a viszontlátásra — nevetett a kislány. — Én mától itt dolgozok Imre bácsi mellett. Hányszor fej Imre bácsi?

Imre bácsi gondolkozott egy darabig, aztán megmondta:

— Az az én dolgom.

A kislány nem vesztette el a bátorságát.

— És hányszor etet Imre bácsi? — kérdezte.

— Találd ki, ha olyan okos vagy. Ti nők már mindent tudtok. De egyet mondok, lányom: énrám ne számítsál! Én csinálom a magam munkáját, te is csinálod a magadét, oszt kész. Ha beszélgetni akarsz, eriggy a bálba.

A kislány nem akart beszélgetni, tehát nem ment a bálba, miként Imre tanácsolta, hanem ott maradt a tehénistállóban. A teheneket, amiket rája osztottak ki, négyszer fejte s háromszor etette napjában, a tőgyüket is szorgalmasan masszírozta.

Egyszer aztán megszólítja az elnök Imrét:

— Te Imre, mit szólsz az új kislányhoz?

— Nem szólok én hozzá semmit, mert szóba se állok vele. Mit beszélhetnék egy lánnyal?

— Lány, lány — gyujtott a pipára az elnök. — De milyen lány! Tízliteres a napi átlaga, nem hét liter, mint a.. mint... szóval, mint egyes tehenészeké.

Evvel otthagyta az elnök Imrét. Imre vagy egy félóráig nézett utána, közben kétszer káromkodott is. Aztán mérgesen rántott egyet a vállán és bement a tehénistállóba, egyenesen a kislányhoz.

— Hogy vagy lányom? — kérdezte.

— Jól, Imre bácsi! Nagyon jól! — örvendezett a kislány, hogy Imre bácsi mégis szóba áll vele.

— Akkor jól van — hagyta jóvá a dolgot Imre bácsi. — Hanem hallod-e, nem jól van ez így. Nekünk együtt kell dolgoznunk.

— Segíteni fog most már, Imre bácsi? — pirult el örömében a kislány.

Imre szigorúan nézett rá:

— Látod, hogy nem értesz hozzá! Mit segíthetnék én neked? Te magyarázd meg nekem, hogy csinálod azt a napi tíz litert...

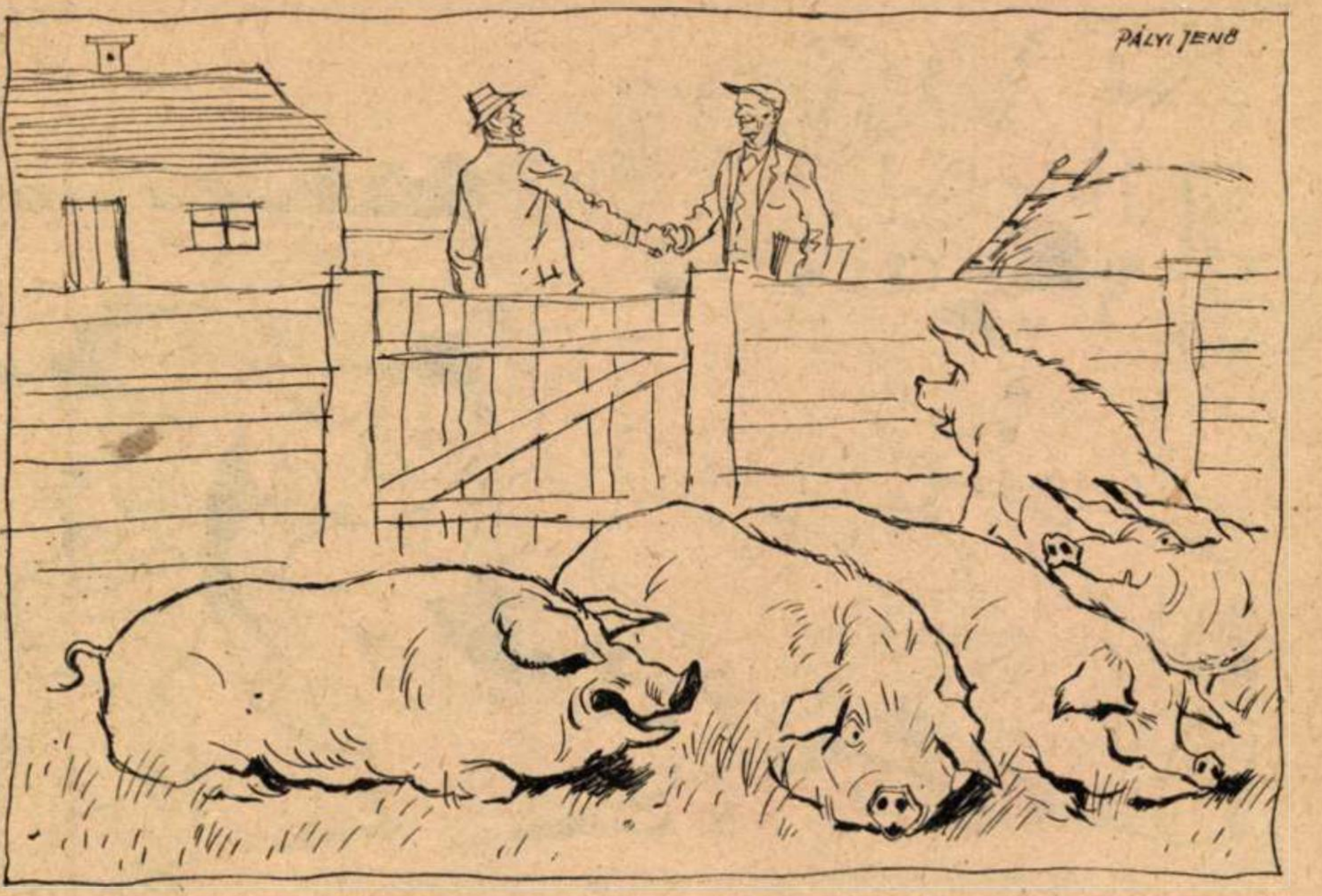
Gergely Miklós

Öreg Franzl nem vén Franzl

A világsajtó leleplezte, hogy mit keresett Franz von Papen Madridban. Amerikai gazdáinak megbízásából nyugatnémet-török-spanyol francia hadsereget akar létrehozni. Mert Papennek most az amerikaiak a gazdái. Sok gazdája volt már Papennek; hogy csak a legismertebbeket soroljuk fel, az első világháborúban II. Vilmos császár volt a gazdája, akinek megbízásából szabotázs-cselekményeket szervezett Amerikában, nem tudván, hogy jövendőbeli gazdáit rövidíti meg. Később új gazdát kapott Papen, új gazdát, akinek csak a bajuszviselete különbözött a régitől. Ezt a gazdát Hitler Adolfnak hívták. Papen, aki nem ijedt meg semilyen akadálytól és kerítéstől, megkerítette ennek a gazdájának Ausztriát és előkészítette a második világháborút. Most megint új gazdája van Papennek, bajusztalan és szemüveges gazdája, de Papen nem törődik a külsőségekkel. Olyan lelkesen készíti most elő a harmadik világháborút, mint első gazdájának az elsőt és második gazdájának a másodikat. Lehet, hogy közben már a negyedik gazdán és a negyedik világháborún gondolkozik!

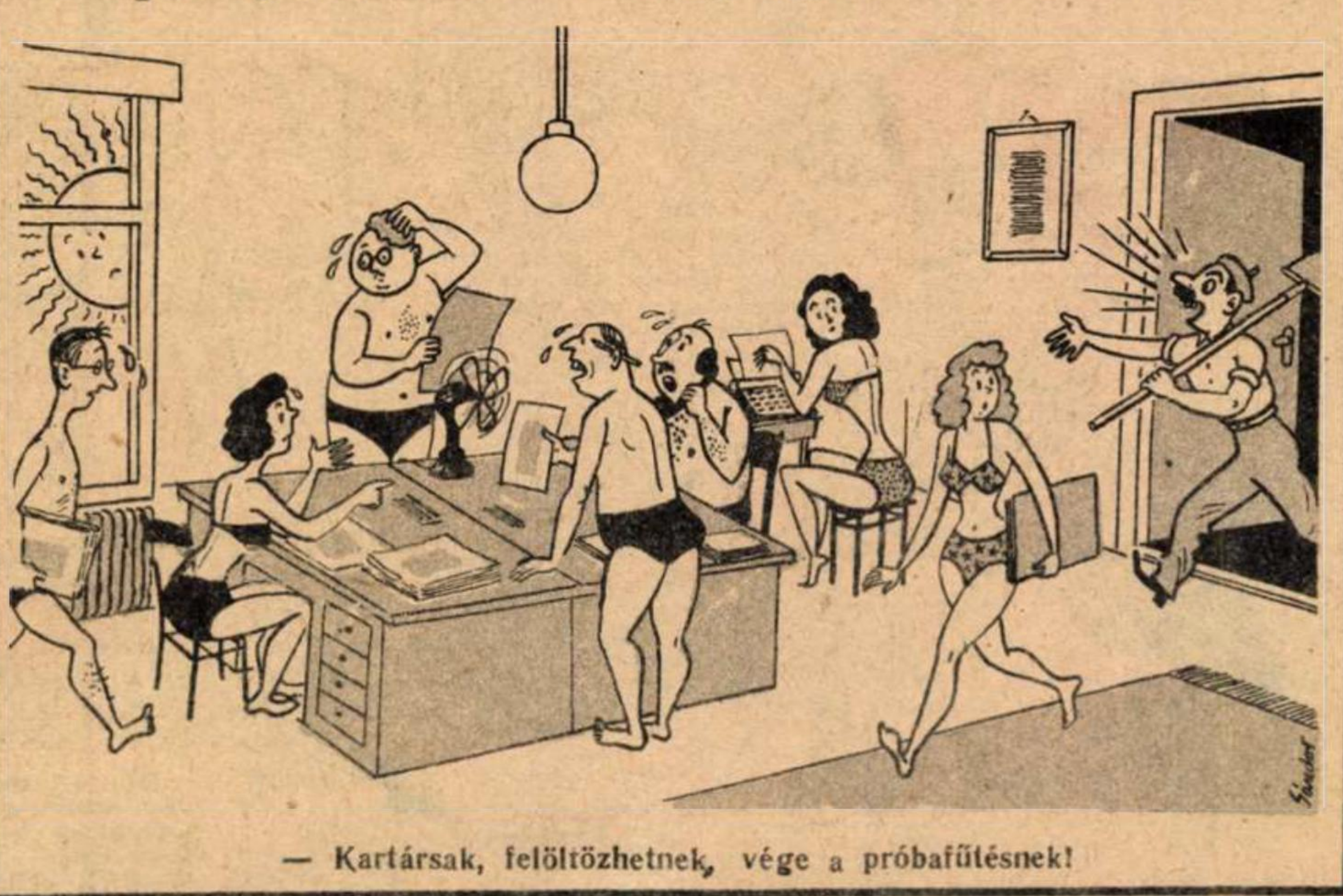
Mert Papen, második Vilmos, Hitler, valamint első és utolsó Truman egyként kedvelt Franzlja úgy látszik még nem tudja, hogy ezúttal szokásától eltérően nem a világháború felé menetel, hanem a börtön felé.

Sorsdöntő percek Röfiéknél

— Aláírtak valamit, paroláztak és azt mondták: itt a kezem, nem disznóláb!
— Röf! Akkor megkötötték ránk a hizlalási szerződést...

Az Építésügyi Minisztérium épületében próbafűtést rendeztek a legnagyobb kánikulában

— Kartársak, felöltözhetnek, vége a próbafűtésnek!

Tapad az ikerjelfogóm

A múlt hétig azt sem tudtam, hogy ikerjelfogó van a világon, de hogy a telefonom elromlott... Ne tessék legyinteni, ez nem a megszokott telefonhistória, ez valami más. Tehát: a telefonom, amely éveken át rendesen működött, rendesen búgott, rendesen csengetett, rendesen a legjobb álmomból vert fel, néhány hete hirtelen megbolondult. Például 10-től 1-ig szabályosan működött, akkor megnémult, de 3-kor már megint jó volt, 5-kor megint abbahagyta és így tovább, össze-vissza, ahogy éppen jól esett neki. Természetesen hívtam a hibabejelentőt és elmondtam neki. — Ilyesmi nincs — mondta az szelíden — ilyent ne is tessék mondani, a telefon nem szeszélyes gyerek, az gép, tehát vagy működik vagy nem, de ilyesmiket nem csinál, de jó, azért megvizsgáljuk. Kijöttek, megvizsgálták. Megnézték a készüléket, a vezetéket, kipróbálták — tökéletesen jó volt. Elmentek, alig egy félóra múlva a telefon újra megnémult. Mit tehettem egyebet, újból hibabejelentés, újból vizsgálat, megint nem találtak semmit. Könyörögtem a szerelőknek, hogy maradjanak, bujjanak el az ágy alá vagy a szekrény mögé, majd meglátják — de ők nem értek rá, csak azt ígérték, hogy visszajövet benéznek. Be is néztek, a telefon nagyszerűen szuperált, öröm volt rajta beszélni. Elmentek, többé nem jöttek vissza, erre a telefon stb. Még néhányszor megpróbáltam, de mindig így jártam, úgyhogy már nem is mertem jelenteni, a végén azt hiszik, hogy én vagyok bolond, nem a telefon.

A múlt héten találkoztam Jenő barátommal, aki valamikor műszerész volt és már gyerekkorában szétszedte az apja telefonját. Elmondtam neki az esetet.

— Ismerem. Nem könnyű dolog. Tudod, mi a baj? Az a baj, hogy tapad az ikerjelfogód.

— Az mi? — kérdeztem.

— Az kériek egy készülék, amely fogja az ikerjelt. Ha megint bejelented, mondd azt, hogy véleményed szerint az a baj, hogy tapad az ikerjelfogód. Ha kérdik, hogy honnan tudod, csak mondd azt, hogy hallottad, de meg ne mondd, hogy tőlem, mert engem ismernek.

Ez újból bátorságot öntött belém és másnap már így kezdtem a hibát bejelenteni:

— Kérem, én azt hiszem, az én telefonomnál az a baj, hogy tapad az ikerjelfogóm.

A drót másik végén hirtelen csend lett, majd az alábbi kedves, szelíd hang komorabbá vált.

— Hát ezt meg honnan veszi?

— Kérem... hallottam... csak úgy gondoltam...

— Rosszul gondolta és különben se tessék minket oktatni, mi értjük a magunk szakmáját — szólt és letette a kagylót.

— Jó, jó — gondoltam — én megmondtam a magamét. Fő az, hogy eszükbe juttattam.

Sajnos azonban, úgy látszik, nem vették tudomásul, mert a telefonommal még mindig baj volt, úgyhogy legközelebb megint csak kénytelen voltam bemondani:

— Bocsánatot kérek, hogy én, mint laikus... de nem az a baj, kérem szépen, hogy tapad az ikerjelfogóm?

Megint kikaptam. Micsoda beszéd, hogy tapad az ikerjelfogója, ne tessék ilyeneket mondani, még csak az hiányzik, hogy beleszóljanak a mi dolgunkba, jól néznénk ki... és így tovább. Rettentő gyanú ébredt bennem. Nem ugratott be Jenő engem? Lehet, hogy az ikerjelfogó telefonnyelven valami gorombaságot jelent, sértést, káromkodást, bár még sosem hallottam: azt az ikerjelfogóját neki!.. De mindegy, semmi esetre sem haragítom magamra azokat, akiktől függ a telefonom sorsa, dehogy említem meg nekik mégegyszer az ikerjelfogót, bár őszintén megvallva, most már én is azt hiszem, hogy Jenőnek van igaza és mindennek az oka az ikerjelf... Pardon, nem szóltam semmit.

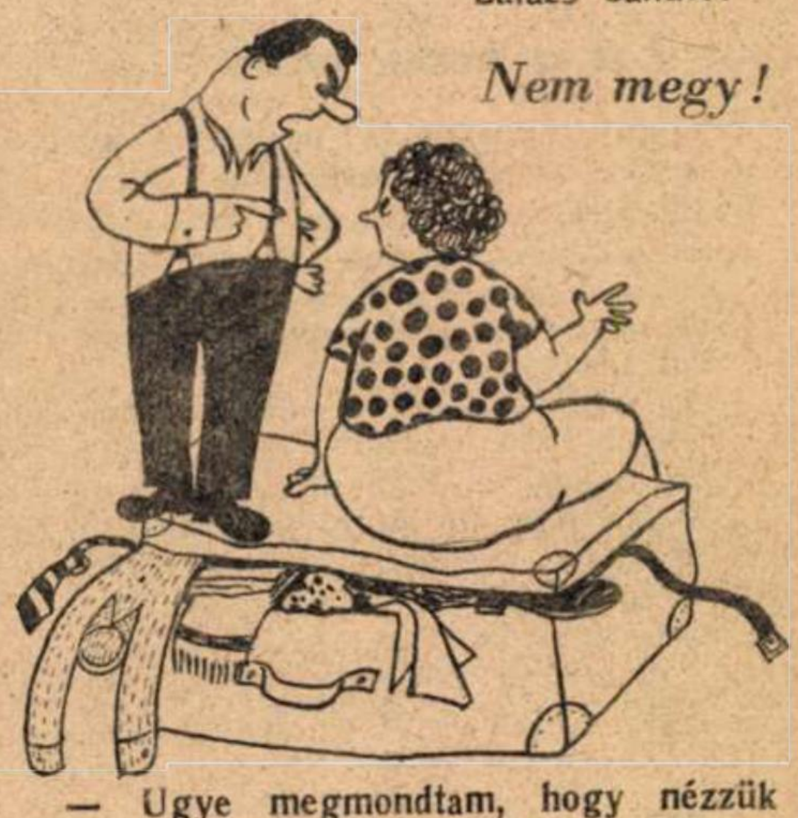
Balázs Sándor.

Amikor az unoka mesél

— Pistike, mesélj még nagyapónak az úttörőtáborról...

Nem megy!

— Ugye megmondtam, hogy nézzük meg a Csomagolási Kiállítást!

Ludas Matyi a SZEKSZÁRDI ERDŐGAZDASÁGBAN

Ezt a kerek erdőt . . .

Mi a sok fától is megláttuk az erdőt, a híres szekszárdi erdőt, amelyet öt üzemegységre osztottak. Errefelé valószínűleg így csalogatják a legények a leányzókat: gyere be rózsám az üzemegységbe szamócát szedni . . .

A szekszárdi erdő alföldi erdő, vagyis nem találunk benne fenyőfát. Egyelőre. Mert egy-két évtized mulva már így beszélnek majd az Alföldről: szörnyű milyen unalmas ez az Alföld, ha az ember kinéz a vonatablakból nem lát mást csak fenyőt, fenyőt és fenyőt. Hogy kerül a fenyő a síkra? Úgy, hogy megdőlt az akáclegenda, nem csak az akácfa tudja megkötni a homokot, hanem a fenyő is.

Benyomultunk az erdőbe. Balra nyárfák, jobbra nyírfák, tölgyek, fűzek sorakoztak egymás mellé. Először azt hittük, hogy a mi tiszteletünkre, de később megtudtuk, hogy közel száz éve állnak már ott.

Az erdő mélyén egyszercsak vadállatok támadtak ránk, de mi hidegvérűen rágyujtottunk egy cigarettára. A szekszárdi erdők ugyanis a Duna partján vannak és annyi itt a szúnyog-vadállat, mint égen a csillag, sőt még hárommal több is, és a cigarettára azért gyujtottunk, hogy elűzzük ezeket a repülő szörnyeket. Azok az istenért se voltak hajlandók távozni. Kiderült, hogy szeretik a Nikolex Harmóniát.

Elmondották nekünk az erdészek, hogy mennyi-mennyi munkát ad a fa felnevelése. Manapság egyébként már a favágó nem fejszével jön az erdőbe, hanem villany fűrésszel, de bárhogy füleltünk egyszersem hallottuk azt, hogy: hali-hali hó. (Miért is mondaná, mikor egyéb dolga van.)

De addig, amig a favágó megérkezik a villanyfűrésszel, sok víz folyik le a Dunán.

A fanevelés ott kezdődik, hogy elő kell késziteni a talajt, el kell vetni a magot, meg kell kapálni, meg kell öntözni és aztán jön a dugványozás és ezer mindenféle, amig sudár nagy fa lesz belőle. Továbbá állandóan gondoskodni kell az utánpótlásról. Régen ez úgy ment, hogy a vágásterületen meghagytak egy fát, ezért nevezték hagyásfának. De nemcsak ezért, ha nem azért is, mert a fa unalmában ilyenkor elhagyja magát, elgatyásodik — ez a pontos műszó — és benépesíti az erdőt sok-sok csemetével. De ez a fajta utánpótlás nagyon is a fa kényétől kedvétől függött, és sem a szél, sem a fa nem akart ütemterv szerint dolgozni. Éppen ezért ma már csemete-kertekben nevelik az új fákat, hogy mi is úgy ne járjunk, mint az angolok, akik teljesen megkopaszodtak.

Beszéltünk erdészekkel is, akik mivel erdő mellett nem jó lakni, benn laktak az erdő mélyén. Sok mindenhez értenie kell egy jó erdésznek. Először is a távgyalogláshoz, mert majdnem mindennap meg kell tenni, husz, harminc kilométert. Értenie kell az erdőműveléshez, erdőhasználathoz, erdőbecsléshez satöbbi. Egy jó erdész ránézésre meg tudja mondani, hogy egy bizonyos területen hány köbméter fa található. Elmondja neked, a fa évgyűrűit látva, a fa teljes, részletes életrajzát: hány éves a fűz, milyen volt az élete sora, ekkor és akkor mi történt vele . . . Ha a fák között volna káderbizottság, könnyű dolga volna, mert hiába mondana a káderezett bármit, az évgyűrűk lelepleznék.